

Lov *)¹⁾ om motorvog-
ner.

Kapitel I.

*Størleik, innreiding og utstyr
av motorvogner.*

§ 1. Med motorvogn (motorkeyrety, automobil) meiner denne lovi alle keyrety som hev kraftmaskine til framdrift og er etla til å føra folk eller gods. I same meining skal dette namnet nyttast i dei fyresegner som vert gjevne med heimel i denne lovi.

Skeinegangsvogner kjem ikkje inn under denne lovi. Heller ikkje lokomobilar, jordbruks- og vegarbeidsmaskinar eller motorvogner som er i brandstellet si tenest. Trengst det serlege fyresegner um slike keyregreidor, kann dei takast med i trafikkreglar som vert gjevne i samhøve med veglovi.²⁾

Vedkomande regjeringsdepartement avgjer um og kor langt traktorar og tilhengsvogner kjem inn under lovi.

Med dei undantak som er særskilt nemnde i § 5, gjeld det som denne lovi fastset um motorvogner, ogso motorsyklar, so langt det høver.

Øversettelse.³⁾
Lov om motorvogner.

Kapitel I.

Størrelse, innreining og utstyr av motorvogner.

§ 1. Ved motorvogn (motorkjøretøi, automobil) forstås denne lov alle kjøretøier som har kraftmaskin til fremdrift og er bestemt til transport av personer eller gods. I samme betydning skal ordet brukes i de forskrifter som blir gitt med hjemmel av denne lov.

Skinnegangsvogner går ikke inn under denne lov. Heller ikke lokomobiler, jordbruks- og veiarbeidsmaskiner eller motorvogner i brandvesenets tjeneste. Trenges der særlige bestemmelser for disse kjøretøier, kan de inntas i trafikkregler som gis i henhold til lov om veivesenet.

Vedkommende regjeringsdepartement avgjør om og i hvilken utstrekning traktorar og tilhengsvogner går inn under loven.

Med de undtagelser som er særskilt nevnt i § 5 gjelder det som i denne lov er fastsatt om motorvogner også motorsyklar, for såvidt det passer.

^{*)} Bekjentgj. 24 februar i Lovtid. 1ste avd. nr. 7.

¹⁾ St. besl. 9 februar. Se Ot. prp. nr. 41 for 1924 og nr. 12 for 1925. Innst. O. I. St. tid. forh. i Ot. s. 2—98, 359; i Lt. s. 2—30, 60.

²⁾ Øversettelsen er inntatt i henhold til kongelig resolusjon av 20 februar 1926.

³⁾ Jfr. lov av 20 februar 1926 (nr. 1) § 68.

§ 2. Motorvognene skal vera bygde, innreidde og tilferda soleis, at fåren for brand eller sprengsmell og for skade på ferdafolk, vognmannskap og andre vegfarande vert minst moegeleg, og at dei ikkje ryk, larmar, eimar eller osar meir enn turvande.

Det er forbode å bruka hjulringar som er soleis laga at køyrevegen vert skadd i utrongsmål.

Vedkomande regjeringsdepartement gjev nærare fyresegnar um korleis hjulringane i det heile skal vera.

§ 3. Motorvognene skal vera gjorde soleis at dei er lette å snu og kann køyrast i krappevingar. Motorvogn som veg yver 350 kg. tom, skal kunna drivast både attetter og frametter med motoren.

§ 4. Den største breiddi som motorvogn må hava, er 1,80 meter, um ho skal vera lovleg å bruka på veg eller gate som er tilgjengd for ålmen ferdslø.

I serlege tilfelle kann vedkomande regjeringsdepartement gjeva løyve til bruk av breidare vogn, men berre på nærare fastsette vilkår. For visse vegar kann departementet fastsetja at det berre må køyrast med smalare vogner.

Departementet kann fastsetja at det skal vera heilt forbode å bruka motorvogner som er so tunge at dei kann skada vegar, gator el-

§ 2. Motorvogn skal være bygget, innrettet og utstyrt således at fare for brand eller eksplosjon og for skade på passasjerer, betjening og andre veifarende blir minst mulig og at den ikke ryker, larmar, damper eller osar mer enn nødvendig.

Det er forbudt å bruke hjulringer som er således laget at kjøreveien blir skadet i utrongsmål.

Vedkommende regjeringsdepartement gir nærmere bestemmelser om hvorledes hjulringene i det hele skal være.

§ 3. Motorvogn skal være bygget således at den er lett å vende og at den kan kjøres i skarpe kurver. Motorvogn som veier over 350 kg. når den er tom, skal kunne drives med motoren både bakover og forover.

§ 4. Den største bredde som motorvogn må ha, er 1,80 meter om den skal være lovlig å bruke på vei eller gate som er tilgjengelig for almen ferdsel.

I særlige tilfelle kan vedkommende regjeringsdepartement gi tillatelse til bruk av bredere vogn, men bare på nærmere fastsatte vilkår. For visse veier kan departementet fastsette, at der bare må kjøres med smalere vogner.

Departementet kan fastsette at det skal være helt forbudt å bruke motorvogner som er så tunge at de kan skade veier, gater eller

ler bruer, eller at det berre skal vera lovlegt på visse nærare fastsette vilkår.

§ 5. Motorvogn skal hava:

1. To bremsar som verkar kvar for seg. For 2-hjula motorsyklar krevst berre ein brems. Vedkommande regjeringsdepartement kann godkjenna bremsesystem av særskild konstruksjon.
2. Horn (lur) som ein kann gjeva lyd signal med.
3. Etter at myrkret hev byrja eller i tett skodde:
 - a) 2 framlykter som kastar kvitt ljøs på veien, so føraren kann sjå han minst 30 meter frametter. Dei skal stå jåmhøgt, ei på kvar side. For 2-hjula motorsyklar krevst berre 1 slik lykt.
 - b) 1 baklykt som lyser klårt på kjennemerket på vogni og viser raudt ljøs att-ellor.

§ 6. Styre-, bremse- og signalapparat skal vera lette å liandsama. Dei skal vera sette soleis at føraren kann bruka deim utan å sleppa augo av køyrevegen, og soleis at han ikkje kann taka i mist av deim, um det so er myrkt.

§ 7. Vedkommande regjeringsdepartement kann gjeva nærare fyresegner um korleis motorvognene skal vera innreidde, og kva trygdingsgreidor og anna utstyr dei skal hava.

broer, eller at det bare skal være lovlig på visse nærere fastsatte vilkår.

§ 5. Motorvogn skal ha:

1. To bremsar som virker hver for sig. For 2-hjulede motorsyklar krevst bare en brems. Vedkommende regjeringsdepartement kann godkjenne bremsesystem av særskilt konstruksjon.
2. Horn (lur) som man kan gi lydelig signal med.
3. Etter at mørket er begynt eller i tett skodde:
 - a) 2 framlykter som kastar hvitt lys på veien, så føreren kan se denne minst 30 meter fremover. De skal stå jevnheit, en på hver side. For 2-hjulede motorsyklar krevst bare 1 slik lykt.
 - b) 1 baklykt som lyser klart på kjennemerket på vognen og viser rødt lys bakover.

§ 6. Styre-, bremse- og signalapparater skal være lette å behandle. De skal være anbragt således at føreren kan bruke dem uten å ta øinene bort fra kjøreveien, og således at han ikke kan ta feil av dem selv om det er mørkt.

§ 7. Vedkommende regjeringsdepartement kann gi nærere bestemmelse om hvorledes motorvognene skal være innrettet, og hvilke sikkerhetsforanstaltninger og annet utstyr de skal ha.

Kapitel II.

Melding, ettersyn og registrering av motorvogner.¹⁾

§ 8. Fyrr motorvogn vert teki i bruk, skal ho meldast skriftleg til politiet (jfr. § 9) i det distriktet der eigaren — eller den som på hans vegner hev rådvelde yver vogni — er busett. Når det fell høvelegt, kann melding òg gjevast der vogni serleg vert bruka.

Motorvogn som høyrer heime i utlandet, skal meldast i samhøve med fyresegnene i § 27.

§ 9. Vedkomande regjeringsdepartementnemner upp so mange sakkunnige som det trengst, og fastset kva distrikt kvar sakkunnig skal hava. Men fyrst må fylkesvegstyret eller bystyret (formannskapet) ha sagt si meining.

Departementet gjev nærare fyresegner um korleis dei sakkunnige vert tilsette, og kva gjøremål dei skal hava.

Det vederlaget dei sakkunnige tilkjem for arbeidet sitt, vert utreidt av dei avgiftene som kjem inn etter § 34 i denne lovi. Departementet fastset kor stort vederlaget skal vera. Men fyrst må fylkesvegstyret eller bystyret (formannskapet) ha sagt si meining.

Den sakkunnige ser yver motorvogni og røkjer etter

¹⁾ Jfr. lovens kap. VI.

Kapitel II.

Anmeldelse, undersøkelse og registrering av motorvogner.

§ 8. Før motorvogn blir tatt i bruk, skal den anmeldes skriftlig til politiet (jfr. § 9) i det distrikt hvor eieren — eller den som på hans vegne har rådighet over vognen — er bosatt. Når det faller hensiktsmessig, kan anmeldelse også skjje der hvor vognen særlig blir brukt.

Motorvogn som hører hjemme i utlandet, skal anmeldes overensstemmende med bestemmelsene i § 27.

§ 9. Vedkommende regjeringsdepartement opnevner så mange sakkyndige som trenges, og fastsetter hvilket distrikt hver sakkyndig skal ha. Men først må fylkesveistyret eller bystyret (formannskapet) ha uttalt sig.

Departementet gir nærmere bestemmelser om hvorledes de sakkyndige skal opnevnes, og hvilke gjøremål de skal ha.

Det vederlag de sakkyndige tilkommer for sitt arbejde, blir å utrede av de avgifter som kommer inn efter § 34 i denne lov. Departementet fastsetter hvor stort vederlaget skal være. Men først må fylkesveistyret eller bystyret (formannskapet) ha avgitt uttalelse.

Den sakkyndige undersøker motorvognen og påser

um reglane i kapitel I og dei gjevne fyresegnene er fylgde. Er so tilfelle, gjev han melding um dette til politiet. Politiet gjev skriftlegt koyreløyve (vognkort) for vogni, som fær kjennemerke (bokstav og nummer) og vert innskrivi i eit register med alle turvande opplysningar.

§ 10. Den sakkunnige hev plikt på seg til å sjå yver vogni på nytt so ofte det er turvande. Departementet gjev nærare fyresegner um dette.

Viser det seg ved ettersynet seinare at vogni ikkje lenger svarar til dei kravi som er sette i lovi, eller i dei fyresegnene som er gjevne med heimel i lovi, skal kjennemerki takast av vogni og forbod setjast mot at ho vert bruka. Det same gjeld dersom vogni etter tilsegging ikkje møter fram til ettersyn.

Når trygdingi etter § 11 hev gjenge ut, er det forbode å bruka motorvogni. I slike tilfelle skal kjennemerki takast av.

§ 11. Fyrr koyreløyve vert gjeve, må det vera lagt ned ei trygd hjå politiet for det skadebotandsvaret som bruken av motorvogni kann fora med seg. Trygdi må vera godkjend av politiet. Godkjenningi kann takast tilbake, so at ny trygd må til.

Trygdi kann vera reide pengar, bankbok, verdipapir

at reglane i kapitel I og dei gitte bestemmelse er fulgt. Er det tilfelle, gir han melding om dette til politiet. Politiet gir skriftlig kjøretillatelse (vognkort) for vognen, som får kjennemerke (bokstav og nummer) og blir innskrevet i et register med alle nødvendige opplysninger.

§ 10. Den sakkundige plikter å undersøke vognen på nytt så ofte det er nødvendig. Departementet gir nærmere bestemmelser om dette.

Viser det sig ved den senere undersøkelse at vognen ikke lenger svarer til de krav som er satt i loven eller i de bestemmelser som er gitt med hjemmel av loven, skal kjennemerkene tas av vognen og der skal gis forbud mot at den blir brukt. Det samme gjelder dersom vognen efter tilsegelse ikke møter frem til undersøkelse.

Når garantien efter § 11 er trådt ut av kraft, er det forbudt å bruke motorvognen. I slike tilfelle skal kjennemerkene tas bort.

§ 11. Før kjøretillatelse blir gitt, må der være deponert en garanti hos politiet for det erstatningsansvar som bruken av motorvognen kan føre med sig. Garantien må være godkjent av politiet. Godkjennelsen kan tas tilbake, således at ny garanti blir nødvendig.

Garantien kan være kontante penger, bankbok, vor-

eller trygdingsfråsegn frå eit trygdslag. Vedkommende regjeringsdepartement set upp skjema for slike og kann avgjera kva trygdslag skal godtakast som trygdegjevar. Trygdi skal minst svare til 10 000 kronor for kvar skadd person og 5 000 kronor for annan skade, men tarv likevel ikkje vera yver 20 000 kronor ialt for kvar ulukke.

I trygdingsfråsegni skal det m. a. stå, at skadelidaren kann halda seg til trygdi eller trygdslaget likefullt um den skadebotskyldige er søkjegod, og at søksmål kann reisasast direkte mot trygdslaget.

Når det er gjort krav um skadebot av trygdi, er det ulovleg å bruka vogni fyrr ny godkjend trygd er gjevi for det framtidige andsvaret. Med den nemnde avgrensning for kvar ulukke, skal trygdingsfråsegni frå eit trygdslag gjelda alle skadebotskyldnader som kann koma upp.¹⁾

Når fleire hev krav på skadebot, og trygdi ikkje rekk til, skal ho bytast mellom deim etter storleiken på den delen av kravi som ikkje er gjeve like for av den eller dei skadebotskyldige.

Trygdi skal gjelda utan tidgrense, men kann segjast upp med 2 månaders varsel. Når trygdi hev

dipapirer eller garantierklæring fra et forsikringselskap. Vedkommende regjeringsdepartement fastsetter skjema for garantierklæringen og kan avgjøre hvilke forsikringselskaper skal godtas som garantister. Garantien skal minst svare til kr. 10 000 for hver skadet person og kr. 5 000 for annen skade, men behøver allikevel ikke å utgjøre mer enn kr. 20 000 i alt for hver ulykke.

I garantierklæringen skal det bl. a. stå at den skadelidte kan holde sig til garantien eller forsikringselskapet selv om den erstatningspliktige selv har midler, og at søksmål kan reises direkte mot forsikringselskapet.

Når der er gjort krav om fyldestgjørelse av garantien, er det ulovlig å bruke vognen før ny godkjent garanti er gitt for det fremtidige ansvar. Med den nevnte begrensning for hver ulykke skal garantierklæringen fra et forsikringselskap gjelde alle erstatningsforpliktelser som kan opstå.

Når flere har krav på erstatning og garantien ikke rekker til, skal den deles mellom dem efter størrelsen av den del av kravene som ikke er dekket av den eller de erstatningspliktige.

Garantien skal gjelde uten tidsbegrensning, men kan opsies med 2 måneders varsel. Når garantien er bort-

¹⁾ Jfr. § 31, 2dre leden.

halde upp å gjelda, er det ulovleg å bruka vogni fyrr ny trygd er gjevi og godkjend.

For skade som er gjord medan trygdi stod ved makt, kann ein halda seg til trygdi ogso etter at ho hev halde upp å gjelda. Men då må kravet vera framselt skriftleg innan eit år etter at trygdi gjekk ut.

For motorvogn som høyrer til Staten eller ein kommune, trengst ingi trygd. Heller ikkje for motorvogn åt framand makts legasjons-sjef som er akkreditert her.

§ 12. Når motorvogn skifter eigar, skal både den tidlegare og den nye eigaren utan drygjing melda det skriftleg til politiet.

Vert motorvogn flutt frå eit distrikt til eit anna, skal det meldast skriftleg i baa distrikta. Skal motorvogni framleis brukast, må ho få kjennemerke påsett i det nye distriktet.

§ 13. Politiet kan gjeva serskilt kjennemerke (prøvenummer) til bruk for demonstrasjon, prøving og flytjing av motorvogner, etter reglar som departementet set.

§ 14. Departementet gjev nærare fyresegner um melding, ettersyn, registrering, trygdgjeving og kjennemerking.

falt, er det ulovlig å bruke vognen før ny garanti er gitt og godkjent.

For skade som er gjort mens garantien stod ved makt, kan man holde sig til garantien også efterat den er trådt ut av kraft. Men da må kravet være fremsatt skriftlig innen et år efterat garantien trådte ut av kraft.

For motorvogn som tilhører staten eller en kommune trenges ingen garanti. Heller ikke for motorvogn tilhørende fremmed makts legasjonschef som er akkreditert her.

§ 12. Når motorvogn skifter eier, skal både den tidligere og den nye eier uten opphold melde det skriftlig til politiet.

Blir motorvogn overført fra et distrikt til et annet, skal det meldes skriftlig i begge distrikter. Skal motorvognen fremdeles brukes, må den få kjennemerke påsett i det nye distrikt.

§ 13. Politiet kan gi særskilt kjennemerke (prøvenummer) til bruk for demonstrasjon, prøvning og flytning av motorvogner, etter regler som departementet fastsetter.

§ 14. Departementet gir nærmere regler om anmeldelse, undersøkelse, registrering, garantistillelse og bruk av kjennemerker.

Kapitel III.

Fører av motorvogn.

§ 15. Den som skal føre motorvogn, må vera minst 18 år gammal og ha førarkort utferda av politiet. Ingen kann få førarkort utan han hev stade grundig prøve for ein sakkunnig.

Den som skal kunna få godkjenning til førar må leggja fram vitnemål frå politiet på heimstaden for at han er pålitande og edrueleg og at det for sitt vedkomande finn honom skikka til førar, og vitnemål frå lækjar um god syn og god helse.

Den som skal føre motorvogn for offentlig skyssing, må ha fylt 21 år, og den sakkunnige må etter ei ny prøve ha funne honom skikka til slik skyssing. Fyre denne prøvingi må føreren ettervisa at han hev køyrt motorvogn stendig i minst 6 månader.

Førarkort må ingen få som i dei siste 3 åri er straffa for fyll.

Førarkort gjeld for 5 år um gongen.

Den som hev køyrt motorvogn endå han ikkje hadde førarkort, kann ikkje få slikt fyrr minst $\frac{1}{2}$ år er gjenge sidan den ulovlege køyringi gjekk for seg. Er det gjort nokon større skade ved køyringi, skal han ikkje kunna få førarkort fyrr um minst 1 år.

Departementet gjev nærare fyresegner um dei her

Kapitel III.

Fører av motorvogn.

§ 15. Den som skal føre motorvogn, må være minst 18 år gammel og ha førerkort utferdiget av politiet. Ingen kan få førerkort uten at han har bestått en grundig prøve for en sakkundig.

Den som skal kunne godkjennes som fører, må fremlegge vidnesbyrd fra politiet på hjemstedet for at han er pålitelig og edruelig og at det for sitt vedkommende finner ham skikket som fører, og vidnesbyrd fra læge om godt syn og god helse.

Den som skal føre motorvogn for offentlig personbefordring, må ha fylt 21 år, og den sakkundige må etter en ny prøve ha funnet ham skikket til slik personbefordring. Før denne prøve må føreren godtgjøre at han har kjørt motorvogn stadig i minst 6 måneder.

Ingen må få førerkort som i de siste 3 år har vært straffet for beruselse.

Førerkort gjelder for 5 år om gangen.

Den som har kjørt motorvogn uten å ha førerkort, kan ikke få sådant fører minst $\frac{1}{2}$ år er gått siden den ulovlige kjøring fant sted. Er der gjort nogen større skade ved kjøringen, skal han ikke kunne få førerkort før om minst 1 år.

Departementet gir nærere bestemmelser om de her

nemnde vitnemål, um førarkort, um dei prøvone sokjarren skal stå, um register yver førarar osfr. Likeins kann departementet setja nærare reglar um førarkort for dei som fører militære motorvogner.

Den som hev utanlandsk førarkort, kann få løyve til å føra motorvogn her i riket utan omsyn til fyresegnene her framaufor. Slikt løyve skal ikkje gjevast for meir enn 1 år um gongen. Det kann takast tilbake når som helst.

Øvingskøyring er lovleg i lag med ein som hev førarkort. Men politiet kann setja forbod mot øvingskøyring på vegar, gator og andre stader der slik køyring kann vera fårleg eller til særleg ulempe for den ålmenne ferdsla.

Departementet kann gjeva nærare fyresegner um arbeidsvilkåri for førarane.

§ 16. Førarkortet, vognkortet og prov for at avgifti er greidd, skal føraren alltid ha med seg når han køyrer. Når politiet, dei sakkunnige, ingeniørar og tilsynsmenn i vegstellet, eller andre som viser fram merke på at dei hev fullmakt frå fylkesmannen, krev det, skal føraren straks stansa til turvande kontroll.

§ 17. Fyrr han byrjar køyra, skal føraren ha gjort seg viss med at vogn og apparat, og særleg bremsane,

nevnte vidnesbyrd, om førerkort, om de prøver ansøkeren skal bestå, om register over førere m. v. Likeledes kan departementet fastsette nærmere regler om førerkort for dem som fører militære motorvogner.

Den som har utenlandsk førerkort, kan få tillatelse til å føre motorvogn her i riket uten hensyn til foranstående bestemmelser. Slik tillatelse skal ikke gis for mer enn et år om gangen. Den kan tas tilbake når som helst.

Øvelseskjøring er tillatt under ledsagelse av en som har førerkort. Men politiet kan forby øvelseskjøring på veier, gater og andre steder hvor slik kjøring kan være farlig eller til særlig ulempe for den almindelige ferdsel.

Departementet kan gi nærmere bestemmelser om arbeidsvilkårene for førere.

§ 16. Føreren skal alltid når han kjører ha med sig førerkort, vognkort og bevis for at avgiften er betalt. På forlangende av politiet, av de sakkyndige, av veivesenets ingeniører og tilsynsmenn eller av andre som ved forevisning av tegn godtgjør å være bemyndiget dertil av fylkesmannen, skal føreren straks stanse til fornøden kontroll.

§ 17. Føreren skal før han begynner å kjøre ha forvisset sig om at vogn og apparater, og særlig bremsene, er

er i lovleg stand og venkar godt. Han skal alltid køyra forsvarleg varsamt og akta seg best han kann, at han ikkje valdar skade eller ulempe for andre.

Ingen må køyra motorvogn, når han er påverka av alkohol.

Føraren må ikkje røykja tobakk når han køyrer motorvogn i by eller tettbyggt strok. For førar som driv offentleg skyssing, gjeld forbodet ogso utanfor desse strok.

§ 18. Er føraren straffa for brot på denne lovi eller fyresegner som er gjevne med heimel i denne lovi eller for brot på lov frå 26 juli 1916 om pliktmessig avhold fra alkoholnydelse i visse stillinger, kann politimeistaren taka førarkortet frå honom. Det same gjeld når ein må gå ut ifrå, at han ikkje lenger hev dei eigenskapane som krevst av ein førar. Likcins når han hev brote nokor viktug fyresegn i trafikkreglane¹⁾ eller hev gjort seg skuldig i eller medverka til føring av varer som han burde skyna vart ulovleg innførde eller umsette. Fråtakingi kann vera for alltid eller for ei nærare fastsett tid.

Finn politiet at førar hev vore drukken når han køyrde motorvogn, skal førarkortet takast frå honom til det er avgjort ved dom um han var drukken. Vert han

i foreskreven stand og virker godt. Han skal alltid kjøre med tilbørlig forsiktighet og være mest mulig aktpågivende så han ikke volder skade eller ulempe for andre.

Ingen må kjøre motorvogn, når han er påvirket av alkohol.

Føreren må ikke røke tobakk når han kjører motorvogn i by eller tettbyggt strok. For fører av motorvogn i offentlig persontrafikk gjelder forbudet også utenfor disse strøk.

§ 18. Er føreren straffet for overtredelse av denne lov eller forskrifter som er gitt med hjemmel av denne lov eller for overtredelse av lov av 26 juli 1916 om pliktmessig avhold fra alkoholnydelse i visse stillinger, kan politimesteren ta førerkortet fra ham. Det samme gjelder når føreren ikke lenger antas å ha de for en fører nødvendige egenskaper. Enn videre når han har overtrådt nogen vesentlig bestemmelse i trafikkreglene eller har gjort sig skyldig i eller medvirket til befordring av varer som han burde skjønne var gjenstand for ulovlig innførsel eller omsetning. Inndragningen kan skje for alltid eller for en nærmere fastsatt tid.

Finner politiet at en fører har vært beruset når han kjørte motorvogn, skal førerkortet tas fra ham inntil det er avgjort ved dom om han var beruset. Blir han av

¹⁾ Jfr. lov av 20 februar 1926 (nr. 1) § 68.

av denne grunn dømt til straff, skal førarkortet takast frå honom for alltid. Det same gjeld når førar hev medverka til slik ulukkesending at folk kom tilskades og forlele den tilskadekomne i hjelpelaus tilstand.

Når serlege grunnar talar for det, kann Justisdepartementet gjeva løyve til at den som er fråteken førarkortet etter fyrre leden i denne paragrafen, kann få det att når minst 3 år er gjengne. Meir enn 1 gong må ingen få slikt løyve.

Politivedtak um fråtaking av førarkort for lengere tid enn 3 månader kann ankast inn for Justisdepartementet. So lenge anka ikkje er avgjort, stend vedtaket ved makt.

I rettssak um ei fråtaking er lovleg eller ei, kann ikkje domstolane prøva nokor skynsavgjersle som ligg til grunn for vedtaket.

Kapitel IV.

Køyring med motorvogn.

§ 19. Med dei undantak som fylgjer av denne lovi eller av fyresegner som er gjevne med heimel i denne lovi, eller av trafikkreglar som Kongen set upp i samhøve med veglovi,¹⁾ er det lovlegt å koyra motorvogn på hovudveggar, gator og offentlege plassar, når ein held seg etter dei fyresegner som her er nemnde.

denne grunn dømt til straff, skal førerkortet tas fra ham for alltid. Det samme gjelder når en fører har medvirket til ulykkestilfelle hvorved mennesker er kommen til skade, og han har forlatt den tilskadekomne i hjelpeløs tilstand.

Når særlige grunner taler derfor, kan Justisdepartementet gi tillatelse til at den som er fratatt førerkortet ofte foregående ledd i denne paragraf, kan få det tilbake når minst 3 år er gått. Mer enn 1 gang må ingen få sådan tillatelse.

Politiets beslutning om inndragning av førerkort for lenger tid enn 3 måneder kan innankes for Justisdepartementet. Så lenge anken ikke er avgjort, står beslutningen ved makt.

I rettssak om en inndragning er lovlig eller ikke, kan domstolene ikke prøve nogen skjønnsavgjørelse som ligger til grunn for beslutningen.

Kapitel IV.

Kjøring med motorvogn.

§ 19. Med de innskrenkninger som følger av denne lov eller av forskrifter som er gitt med hjemmel av denne lov eller av trafikkregler som utferdiges av Kongen i henhold til veiloven, er det tillatt å kjøre motorvogn på hovedveier, gater og offentlige plasser, når man iakttar de bestemmelser som her er nevnt.

¹⁾ Jfr. lov av 20 februar 1926 (nr. 1) § 68.

Vedkomande regjeringsdepartement kann avgrensa eller forbjoda motorvognkøyring på visse stykke av hovudvegar, gator eller plassar, når slik køyring må reknast for fårleg eller serleg til meins for ålmannferdsia, eller kann valda skade på privat eller offentlig eigedom. Likeins kann departementet avgrensa eller forbjoda køyring med motorvogn når hovudvegar eller gator er i slik tilstand at det trengst, t. d. i teleløysingi.¹⁾ Fyrr departementet gjer slike vedtak, skal vedkomande heradstyre og fylkesvegstyre (i by formannskapet) ha sagt si meining.

For bygdevegar kann fylkesvegstyret, når vedkomande heradstyre hev sagt si meining, gjeva løyve til køyring med motorvogn, men ikkje meir enn desse vegane kann tola, og berre dersom køyringi ikkje må reknast for fårleg eller serleg til meins for ålmannferdsia.

Innehavarar av bilruter, folk i offentlig tenest, lækjarar, jordmoder, dyrlækjarar og i serlege tilfelle ogso andre, kann få løyve til å bruka motorkøyrety på vegar som elles ikkje er tilgjengde for bilferdsle. For hovudvegar er det vedkomande regjeringsdepartement som gjev løyvet, for bygdevegar fylkesvegstyret.

For landet skal fylkes-

Vedkommende regjeringsdepartement kan innskrenke eller forby motorvognkjøring på visse strekninger av hovedveier, gater eller plasser, når sådan kjøring anses farlig eller til særlig ulempe for den almindelige ferdsel eller kan volde skade på privat eller offentlig eiendom. Likeså kan departementet innskrenke eller forby kjøring med motorvogn, når hovedveier eller gater er i sådan tilstand at det er nødvendig, f. eks. i teleløsningen. Før departementet trefter sådanne bestemmelser, skal vedkommende herredsstyre og fylkesveistyre (i by formannskapet) ha uttalt sig.

For bygdeveier kan fylkesveistyret, når vedkommende herredsstyre har uttalt sig, gi tillatelse til kjøring med motorvogn, men ikke i større utstrekning enn disse veier kan tåle, og bare hvis kjøringen ikke anses farlig eller er til særlig ulempe for den almindelige ferdsel.

Innehavere av automobilruter, personer i offentlig tjeneste, læger, jordmodre, dyrlæger og i særlige tilfelle ogso andre kan få tillatelse til å bruke motorkjøretøi på veier som ellers ikke er åpne for automobiltrafikk. For hovedveier er det vedkommende regjeringsdepartement som gir tillatelsen, for bygdeveier fylkesveistyret.

For landet skal fylkes-

¹⁾ Jfr. § 56.

mannen og for byane formannskapet syta for turvande kunngjering um på kva vegar eller gator motorvognkøyring er forbode eller avgrensa.

For einskild gong kann fylkesmann, yveringeniør for vegstellet, tilsynsmann og lensmann — kvar innan sitt distrikt — gjeva løyve til å køyra med motorvogn på vegar der slik køyring elles ikkje er lovleg. Vedkomande regjeringsdepartement gjev nærare fyresegner um dette. I byar kann politiet gjeva sovore løyve for gator der køyring elles ikkje er lovleg.

§ 20. Køyrefarten skal alltid vera tilmåta soleis at han ikkje kann valda fåre for ulukkor av noko slag, og at trafikken minst mogeleg kjem i ulag.

I byar og tettbygde strok må det aldri køyrast fortare enn 25 kilometer i timen.

Utanfor byar og tettbygde strok kann køyrefarten aukast dersom det er fritt utsyn yver vegen, men ikkje til meir enn 35 kilometer i timen. Etter søknad frå heradstyret og fylkesvegstyret kann vedkomande regjeringsdepartement setja denne grensa upp for visse vegstykke, men aldri til meir enn 45 kilometer i timen.

Med høgstefart må det køyrast berre når alle høve er soleis at det ikkje kann vera til fåre, skade eller ulempe av noko slag.

mannen og for byene formannskapet besørge fornøden bekjentgjørelse om på hvilke veier eller gater motorvognkjøring er forbudt eller innskrenket.

For enkelt gang kan fylkesmann, overingeniør for veivesenet, tilsynsmann og lensmann — hver innen sitt distrikt — gi tillatelse til å kjøre med motorvogn på veier hvor sådan kjøring ellers ikke er tillatt. Vedkommende regjeringsdepartement gir nærmere forskrifter herom. I byer kan politiet gi sådan tillatelse for gater hvor motorvognkjøring ellers ikke er tillatt.

§ 20. Kjørehastigheten skal alltid være avpasset således at den ikke medfører fare for ulykker av nogen art, og at trafikken minst mulig forstyrres.

I byer og tettbygde strøk må der aldri kjøres hurtigere enn 25 km. i timen.

Utenfor byer og tettbygde strøk kann kjørehastigheten økes, dersom der er fritt utsyn over veien, men ikke til mer enn 35 km. i timen. Efter ansøknung fra herredsstyret og fylkesveistyret kann vedkommende regjeringsdepartement heve denne grense for visse veistrekninger, men aldri til mer enn 45 km. i timen.

Med maksimalhastighet må bare kjøres, når forholdene i enhver henseende er sådanne at det ikke kan medføre fare, skade eller ulempe av nogen art.

Nærare fyresegner um køyrefarten kann vedkommande regjeringsdepartement fastsetja i trafikkreglar etter veglovi. ¹⁾)

§ 21. Til skyssing eller godskøyning med motorvogn i rute krevst særskilt løyve som skal gjelda for viss avgrensa tid.

Den som gjev løyvet er:

- a) For einskilt fylke fylkesvegstyret. Men fyrst må vedkommande heradstyre eller bystyre ha sagt si meining.
- b) For tvo eller fleire fylke fylkesvegstyri (i Oslo og Bergen bystyret). Men fyrst må dei styremaktene som er nemnde under a, 2dre punktum, ha sagt si meining. Vert fylkesvegstyri ikkje samde, tek departementet avgjersla, etter at fylkesvegstyri (for by bystyret) hev sagt si meining.
- c) Bystyret når det gjeld berre innanbys rutor.

Løyve krevst ogso um køyringi heilt eller for ein del gjeng på islagt vatn.

Til løyvet kann knytast nærare reglar og vilkår um t. d. rutetider, takstar, postføring mot fastsett vederlag, årleg kontrollavgift, part i utgiftene til turvande vegvøling, høgstegrense for køyrefart, passasjertal og lass-tyngd, osfr.

Vedkommende regjeringsdepartement kan fastsette nærare forskrifter om kjørehastigheten i trafikkregler, utferdiget i henhold til veiloven.

§ 21. Til befordring av personer eller gods med motorvogn i rute kreves særskilt tillatelse, som skal gjelde for bestemt begrenset tid.

Tillatelsen gis:

- a) For enkelt fylke av fylkesveistyret. Men først må vedkommende herredsstyre eller bystyre ha uttalt sig.
- b) For to eller flere fylker av fylkesveistyrene (i Oslo og Bergen av bystyret). Men først må de i littera a 2net punktum nevnte myndigheter ha uttalt sig. Blir fylkesveistyrene ikke enige, trefter departementet avgjørelsen etterat fylkesveistyrene (for by bystyret) har uttalt sig.
- c) Av bystyret når det gjelder rutetraffikk bare innen byområdet.

Tillatelse utkreves også om kjøringen foregår helt eller for en del på islagt vann.

Til tillatelsen kan knyttes nærere regler og vilkår f. eks. om rutetider, takster, postføring mot bestemt vederlag, årlig avgift til kontroll, andel i utgiftene til nødvendig veiutbedring, maksimalhastighet, høyeste passagerantall og lassvekt m. v.

¹⁾ Jfr. lov av 26 februar 1926 (nr. 2) § 68.

Den styremakti, som hev gjeve løyvet, kann taka det tilbake, når ho meiner det er turvande.

Vedkomande regjeringsdepartement kann dessutan taka løyvet tilbake, eller setja nærare reglar og vilkår for framhald med drifti av ei motorvognrute, når dette trengst til vern um andre offentlege kommunikasjonar mot urimeleg tøvding frå motorvognrutor. Men fyrst må vedkomande fylkesvegstyre eller bystyre ha sagt si meining.

Departementet kan gjeva fyresegner som avgrensar retten til å driva fortenestkøyning utan rute løyve. Men fyrst må fylkesvegstyre og heradstyre — for byane bystyret — ha sagt si meining.

I byane kann bystyret (formannskapet) gjera vedtak um at den som vil driva fortenestkøyning med motorvogn innanbys, må ha køyreløyve av politiet, jamvel um køyringi ikkje kjem inn under lov um politivesenet frå 26 mai 1866 med tilleggslover. Til løyvet kann det knytast vilkår um takstar, største passasjertal, avgift for særskild registrering, kontroll o. a.

Fyresegnene i denne paragrafen gjeld ikkje motorvogntrafikk som Staten set i gang.

Meddelt tillatelse kan tilbakekalles når den myndighet som har gitt tillatelsen finner det påkrevet.

Vedkommonde regjeringsdepartement kann dessutan tilbakekalle tillatelsen eller sette nærmere regler eller vilkår for fortsatt drift av en motorvognrute, når dette er nødvendig til vern om andre offentlige kommunikasjoner mot urimelig konkurranse fra motorvognrutor. Men først må vedkommende fylkesveistyre eller bystyre ha uttalt sig.

Departementet kan gi bestemmelser som innskrenker retten til å drive erhvervsmessig motorvognkjøring uten rutetillatelse. Men først må fylkesveistyre og herredsstyre — for byene bystyret — ha uttalt sig.

I byene kan bystyret (formannskapet) vedta at den som vil drive erhvervsmessig motorvognkjøring innenbys må ha kjeretillatelse av politiet, selv om kjøringen ikke kommer inn under lov om politivesenet av 26 mai 1866 med tilleggslover. Til tillatelsen kann knyttes vilkår om takstar, største passagerantall, avgift for særskilt registrering, kontroll m. v.

Bestemmelsene i denne paragraf gjelder ikke motorvogntrafikk som staten setter i gang.

Kapitel V.

Avgift av motorvogn som høyrer heime i riket.

§ 22. For slit på vegar og gator av køyring med motorvogn skal det svarast desse avgifter (vegavgifter):

1. Ei årsavgift av kvar motorvogn og tilhøyrande tilhengsvogn som er registrert her i riket. Denne avgifti vert fastsett til ein viss sum kronor for kvart påbyrja hundrad kilogram av det vogni veg i driftsferdig stand med full bensintank og vanlegt utstyr og tyngste tilhøyrande yverstell.
 2. Ei avgift for kvart prøvenummer som vert utdelt etter § 13.
 3. Ei avgift av kvart kilogram automobilgummiringar som vert innført til riket eller tilverka her. Denne fyresegni gjeld ogso ubruka automobilgummiringar som er i riket når denne lovi tek til å gjelda.
- Til automobilgummiringar reknar ein alle motorvognhjulringar (ytterdekk og kompaktringar) som det vert bruka gummi til, og gummi i lengder til slike hjulringar eller delar til deim.

Stortinget fastset kor store dei avgiftene skal vera som er nemnde under 1, 2 og 3.¹⁾

Attåt dei avgiftene som er

Kapitel V.

Avgift av motorvogn hjemmehørende i riket.

§ 22. For slit på veier og gater ved kjøring med motorvogn skal der svares følgende avgifter (veavgifter):

1. En årlig avgift av hver motorvogn og tilhørende tilhengervogn som er registrert her i riket. Denne avgift fastsettes til en viss sum kronor for hvert påbegynt hundre kilogram av vognens vekt i driftsferdig stand med full bensintank og vanlig utstyr og med tyngste til vognen hørende karoseri.
 2. En avgift for hvert prøvenummer som utdeles efter § 13.
 3. En avgift av hvert kilogram automobilgummiringar som ånnføres til riket eller tilvirkes her. Denne bestemmelse gjelder også ubrukte automobilgummiringar som er beroende innen riket ved denne lovs ikrafttreden.
- Til automobilgummiringar regnes alle hjulringar (ytterdekk og kompaktringar) for motorvogner hvortil der er brukt gummi, samt gummi i lengder til sådanne hjulringar eller deler dertil.

Stortinget fastsetter størrelsen av de under 1, 2 og 3 nevnte avgifter.

Foruten de under 1, 2 og 3

¹⁾ Jfr. Stortingets vedtak av 19 april 1926.

nemnde under 1, 2 og 3 og til dei same fyremål kann Stortinget leggja avgift på bensin.

§ 23. Avgifti etter punkt 1 i § 22 skal betalast til statens skattuppkrevjarar fyrste gongen fyrr registreringi, seinare på forskot for kvart kalenderår. Av motorvogn som vert registrera etter 31 august, or det halv avgift for registreringsåret.

Avgifti for prøvenummer må ein betala fyrr ein fær nummeret. Seinare på forskot for kvart kalenderår.

Vert ikkje vegavgifti betala i rett tid, fell køyrelovet for vogni (prøvenummeret) burt til dess avgifti er greidd. I slike tilfelle skal det gjevast pålegg um å levera kjennemerki til politiet.

Dessutan kann dagfalli vegavgift søkjast inn ved utpantning.

§ 24. Fritekne for vegavgift etter § 22 punkt 1 er:

1. Motorvogner som høyrer til framand maktis akkrediterte legasjonssjef i Noreg.
2. Motorvogner åt andre diplomatiske tenestmenn som er tilsette her og offisielt melde, og åt utsend generalkonsul, konsul og visekonsul, so framt same slag norske tenestmenn nyt tilsvarende fyremuner i vedkomande framande land.
3. Motorvogner som er innreiddo berre til å koyra sjuke.

nevnte avgifter kan Stortinget til de samme formål legge avgift på bensin.

§ 23. Avgiften efter punkt 1 i § 22 skal betales til statens skatteopkrevere første gang før registreringen, senere forskuddsvis for hvert kalenderår. Av motorvogn som registreres efter 31 august, betales halv avgift for registreringsåret.

Avgiften for prøvenummer betales for nummeret tildeles. Senere forskuddsvis for hvert kalenderår.

Betales veiavgiften ikke i rett tid, bortfaller kjøretillatelsen for vognen (prøvenummeret) inntil avgiften er betalt. I sådanne tilfelle skal det gis pålegg om å levere kjennemerkene til politiet.

Enn videre kan forfallett veiavgift inndrives ved utpantning.

§ 24. Fritatt for veiavgift efter § 22 punkt 1 er:

1. Motorvogner tilhørende fremmed maktis i Norge akkreditert legasjonschef.
2. Motorvogner tilhørende andre her ansatte og offisielt anmeldte diplomatiske tjenestemenn samt utsendt generalkonsul, konsul og visekonsul, forsåvidt tilsvarende norske tjenestemenn nyter lignende fordeler i vedkommende fremmede land.
3. Motorvogner som er innrettet bare til transport av syke.

4. Motorvogner som høyrer til ein kommune og berre vert bruka innanfor kommunegrensone og ikkje i inntektgjevande verksemd.

Vedkomande regjeringsdepartement kann heilt eller for ein del fritaka for avgift motorvogn som hev stude ubrukt ein stor part av året.

Dessutan kann departementet fastsetja, at heile eller noko av gummiavgifti etter § 22 punkt 3 for automobilringar som vert førde ubruka utatt or riket, skal gjevast tilbake.

§ 25. Vedkomande regjeringsdepartement gjev nærare fyresegner um innbetaling, oppkreving og rekneskapsførsle for avgiftene etter § 22.

§ 26. Av avgiftene skal byane (kjøpstader og ladstader med eige kommunestyre) ha ein tjugandepart, og dei 18 landfylki resten.

Avgiftene skal nyttast til vedlikehald, styrking eller ombyggjing av vegdekket på vegar (gater) med stor automobilferdsle.

Den parten som fell på byane byter vedkomande regjeringsdepartement millom deim etter som dei hev stor bilferdsle til.

Stortinget tek nærare avgjersle um kva det skal gjerast med den parten av avgiftene som fell på landsbygdene.

4. Motorvogner som tilhøyrer en kommune og bare brukes innenfor vedkommende kommunes grenser og ikke i inntektsgivende virksomhet.

Vedkommende regjeringsdepartement kan helt eller for en del fritak for avgift motorvogn som har stått ubrukt en stor del av året.

Dessuten kan departementet bestemme at gummiavgift efter § 22 punkt 3 helt eller delvis skal tilbakebetales for ubrukte automobilringer som igjen føres ut av riket.

§ 25. Vedkommende regjeringsdepartement gir nærmere bestemmelser om innbetaling, opkreving og rekneskapsførsel vedkommende avgiftene efter § 22.

§ 26. Av avgiftene skal en tyvendedel tilfalle byene (kjøpstæder og ladesteder med eget kommunestyre) — resten de 18 landfylker.

Avgiftene skal brukes til vedlikehold, forsterkning eller ombygning av veidekket på veier (gater) med stor automobiltrafikk.

Vedkommende regjeringsdepartement fordeler byenes andel av avgiftene mellem de forskjellige byer i forhold til automobiltrafikkens størrelse innen disse.

Om anvendelsen av den på landdistriktene fallende del av avgiftene treffes nærmere bestemmelse av Stortinget.

Kapitel VI.

Motorvogn som høyrer heime i utlandet.

§ 27. Når ein som ikkje hev fast bustad her i riket, fører med seg motorvogn frå utlandet og vil bruka henne ei tid her i landet, gjeld fyresegnene i denne lovi med desse lempingar og tillegg:

a. Kjøm vogni landevegen, skal melding etter § 8 gjevast til den tollstasjon der vogni kjømyver grensa og tolluppgjeret gjeng for seg.

Vert ho innførd på annan måte, skal tollfolki varsle politiet på staden og visa innføraren til det.

b. Viser det seg av vitnemål frå norsk konsul eller onnor styremakt i det framande landet at vogni er etter forskriftene i heimlandet sitt, fell ettersynet etter § 9 burt. Elles må ein sakkunnig ha forfare vogni fyrr ho kann registrerast og køyreløve gjevast.

c. Når det nemnde vitnemålet er i orden, og vogni stettar kravi etter § 4 i denne lovi og dei forskrifter som er gjevne med heimel i den paragrafen, kann grensetolluppsynet gjeva løve til at motorvogn som kjøm hit landevegen, vert bruka her i riket upptil

Kapitel VI.

Motorvogn hjemmehørende i utlandet.

§ 27. Ønsker nogen som ikke har fast bopel i riket, for en tid å bruke motorvogn som han medfører fra utlandet, skal bestemmelsene i denne lov gjelde med følgende lempninger og tillegg:

a. Kommer vognen landeveien, skal den i § 8 omhandlede anmeldelse gis til den tollstasjon hvor vognen kommer over grensen og tollklareres.

Innføres vognen på annen måte, skal tolloppsynet varsle stedets politi og henwise den som innfører vognen til dette.

b. Viser det sig av vidnesbyrd fra norsk konsul eller annen myndighet i det fremmede land at vognen oppfyller de i hjemlandet gjeldende forskrifter, bortfaller den i § 9 nevnte undersøkelse. I motsatt fall må vognen besiktiges av en sakkunnig før registrering finner sted og kjøreløvet gis.

c. Forsåvidt det foran nevnte vidnesbyrd er i orden og vognen oppfyller betingelsene efter denne lovs § 4 og de med hjemmel derav utferdige forskrifter, kan grensetolloppsynet — under iakttagelse av bestemmelsene nedenfor under litr. f — gi tillatelse til å bruke her i

1 måned, men må fylgja fyresegnene under f her nedanfor. Under same fyresetnader kann politiet gjeva løyve til å bruka ei medførd utanlandsk motorvogn upptil 1 år. Skal ho brukast lenger her i riket, er ho undergjevi dei vanlege lovreglane.

- d. Hev vogni gode nok kjennemerke, kann dei gjera tenest. solenge det millombils køyrelovyvet varer. Elles må ho få kjennemerke av politiet i samhøve med § 9.
- e. Namnet og heimstaden åt eigaren, kjennemerki på vogni, og dei avgjerslone som er tekne, vert innskrivne i eit særskilt register, sameleis som for innanlandske vogner, jfr. § 9. Når grensetolluppsynet hev gjeve millombils køyrelovyve, skal melding med turvande opplysningar sendast til politiet til gjenomsyn og innføring i det registret som det fører yver utanlandske motorvogner.
- f. Køyrelovyve må ikkje gjevast fyrr det er på det reine at den som skal føra vogni, hev lovlegt førarkort, jfr. § 15, at den lovkravde trygdi er gjevi, og at vegavgifti er betala, jfr. § 28.
- g. Når avgjerande grunnar gjer det turvande, kann

riket i inntil 1 måned motorvogn som kommer hit landeveien. Under samme forutsetninger kann politiet gi tillatelse til å bruke en fra utlandet medførd motorvogn i inntil 1 år. Ønskes vognen brukt her i riket utover denne tid, er den underkastet lovens almindelige bestemmelser.

- d. Har vognen tilfredstillende kjennemerker, kann disse benyttes så lenge den midlertidige kjøretillatelse varer. I motsatt fall må den gis kjennemerker av politiet overensstemmende med § 9.
- e. Eierens navn og hjemsted, vognens kjennemerker og de avgjørelser som er truffet, innføres i et særskilt register i likhet med hvad der er bestemt for innenlandske vogner, jfr. § 9. Når grensetollopsynet har gitt midlertidig kjøretillatelse, skal melding med fornødne opplysninger sendes politiet til gjennemsyn og innførsel i det register som det fører over utanlandske motorvogner.
- f. Kjøretillatelse må ikke gis før det er på det rene at den som skal føre vognen, har gyldig førerkort, jfr. § 15, at den foreskrevne garanti er stillet og at veiavgiften er betalt, jfr. § 28.
- g. Når avgjørende grunner gjer det påkrevet, kann po-

politimeistaren i dei distrik-
strikti som vogni vert
bruka i, taka det millom-
bils køyreloyvet tilbake.

§ 28. Vedkomande regje-
ringsdepartement gjev nær-
rare fyresegner um melding,
registrering og køyreloyve
for dei motorvognene som er
nemnde i § 27, og um tryg-
di for skadebotandsvar av
køyning her i riket. Depar-
tementet fastset og um og i
tilfelle kor stor avgifti for
bruken av vegane skal vera,
og gjev nærare fyresegner
um innbetalingi. Avgiftene
vert bytte og brukte etter
§ 26.

Grensetolluppsynet kann
få pålegg um å taka mot and-
svarstrygdi og vegavgifti for
motorvogner som kjem lan-
devegen. For desse tenestone
tilkjem tollfolki i tilfelle eit
serskilt vederlag, som vert
fastsett av departementet og
utredt av kontrollavgiftene
etter § 34.

Kapitel VII.

Straff og skadebot.

§ 29. Brot på dei fyreseg-
nene som er gjøvne i eller
med heimel av denne lovi,
vert straffa med bøter eller
med fengsel i upptil 3 må-
nader, so framt det ikkje
kjem inn under noko stren-
gare straffebot.

Hev førar vore drukken
når han køyrde motorvogn,

litimesteren i de distrik-
ter hvor vognen brukes,
ta den midlertidige kjøre-
tillatelse tilbake.

§ 28. Vedkommende regje-
ringsdepartement gir nær-
mere bestemmelser angående
anmeldelse, registrering og
kjøretillatelse for de i § 27
omhandlede motorvogner og
om garantien for erstat-
ningsansvar i anledning av
kjøring her i riket. Departe-
mentet bestemmer enn videre
om og i tilfelle hvor stor av-
gift der skal betales for bru-
ken av veiene, og gir nær-
mere regler for innbetalingen.
Avgiftene fordeles og
brukes på samme måte som
i § 26 bestemt.

Grensetolluppsynet kan på-
legges å motta garantien og
velavgiften for motorvogner
som kommer landeveien. For
disse forretninger tilkommer
tollfunksjonærene i tilfelle
en av departementet fastsatt
særskilt godtgjørelse, som
utredes av de i § 34 omhand-
lede kontrollavgifter.

Kapitel VII.

Straff og erstatning.

§ 29. Overtredelse av de i
denne lov inneholdte bestem-
melser eller de med hjemmel
herav utferdiggede forskrifter
straffes med bøter eller med
fengsel i inntil 3 måneder,
medmindre forholdet rammes
av en strengere straffebe-
stemmelse.

Har føreren kjørt motor-
vogn i beruset tilstand, bør

bør fengsel nyttast, so framti ingen serleg skuldmink er til stades.

§ 30. Gjer bruken av motorvogn skade på folk eller gods, må den som er ansvarleg for vogni¹⁾ svara skadebot, jamvel um korkje han eller føraren hev vist aktløyse.

Skadebot kann likevel ikkje krevjast når skadelidaren sjølv med vilje hev medverka til skaden. Hev han vist grov aktløyse, kann han ikkje krevja skadebot utan so motorvogneigaren eller føraren ogso hev gjort gale. I so fall avgjer retten i kor stor mun skadebot skal svarast.

Er skade gjord på hund som gjeng laus, er den som er ansvarleg for vogni, ikkje skyldig til å beta skaden utan so orsaki ligg i vilje eller aktløyse hjå føraren.

Når tvo eller fleire motorvogner støyter saman, eller motorvogn støyter saman med skeinegangsvogn, gjeld ikkje reglane i fyrste og andre leden den skaden vognene gjer kvarandre.

Råkar skaden folk eller gods som vert førde med motorvogn, gjeld reglen i fyrste og andre leden av denne paragrafen berre dersom føringi er mot betaling. Førar av motorvogn og av tilhengsvogn vert ikkje rekna for færd med vogni. Heller ikkje medhjelparen åt nokon av deim.

fengsel anvendes, når ikke særlige formildende omstendigheter er til stede.

§ 30. Volder bruken av motorvogn skade på personer eller gods, plikter den som er ansvarlig for vognen å betale erstatning, selv om hverken han eller føreren har vist uaktsomhet.

Erstatning kan dog ikke kreves når den skadelidte selv forsettlig har medvirket til skaden. Har han vist grov uaktsomhet, kan han ikke kreve erstatning, medmindre motorvognens eier eller fører også har gjort feil. I så fall bestemmer retten omfanget av den erstatning som skal betales.

Er skade voldt på hund som går løs, plikter den som er ansvarlig for motorvognen ikke å erstatte skaden medmindre den skyldes forsett eller uaktsomhet hos føreren.

Når to eller flere motorvogner støter sammen, eller motorvogn støter sammen med skinnegangsvogn, gjelder ikke reglene i første og annet ledd den skade vognene gjer hverandre.

Rammer skaden personer eller gods som befordres med motorvogn, kommer regelen i denne paragrafs første og annet ledd bare til anvendelse hvor der ydes betaling for befordringen. Fører av motorvogn og av tilhenger-vogn anses ikke som befordret med vognen. Heller ikke medhjelper for nogen av disse.

¹⁾ Jfr. § 31.

§ 31. Vogneigaren hev skadebotandsvaret etter § 30.

Brukar nokon annan manns motorvogn utan løyve, svarar han istadenfor eigaren. Trygdi etter § 11 gjeld ogso i dette tilfelle.

§ 32. Fyresegnene i dette kapitlet minkar ikkje den skadebotretten som nokon hev etter dei vanlege rettsreglane.

Kapitel VIII.

Ymse fyresegner.

§ 33. I dei sakene som denne lovi legg under fylkesvegstyret,¹⁾ skal yveringeniøren for vegstellet få høve til å segja si meining.

§ 34. Til å bera utgiftene med registrering og kontroll etter §§ 8—13 og § 27 skal det svarast ei årleg avgift av kvar motorvogn (kontrollavgift).

Betalingsreglane for kontrollavgifti er dei same som § 23 fastset for vegavgifti.

Likeins skal det svarast ei avgift for prøving av førar og utferdning av førarkort (§ 15).

Vedkomande regjeringsdepartement fastset kor store avgiftene skal vera, korleis dei skal betalast og korleis dei skal brukast.

Kostnaden med kjennemerki til vogni svarar eigaren sjølv.

Vert det noko att av desse

§ 31. Erstatningsansvaret etter § 30 påhviler motorvognens eier.

Bruker nogen uten tillatelse en annens motorvogn, har brukeren ansvaret istedenfor eieren. Den i § 11 omhandlede sikkerhet gjelder også i dette tilfelle.

§ 32. Bestemmelsene i dette kapitel gjør ingen innskrenkning i den rett til å kreve skadeserstatning som følger av de almindelige rettsregler.

Kapitel VIII.

Forskjellige bestemmelser.

§ 33. I saker hvis avgjørelse efter denne lov henhører under fylkesveistyret, skal overingeniøren for veivesenet gis anledning til å uttale sig.

§ 34. Til bestridelse av utgifter ved den i §§ 8—13 og § 27 omhandlede registrering og kontroll svares for hver motorvogn en årlig avgift (kontrollavgift).

Betalingsreglene for kontrollavgiften er de samme som fastsatt i § 23 for veavgiften.

Likeledes skal der svares en avgift for prøvning av fører og utferdigelse av førarkort (§ 15).

Vedkommende regjeringsdepartement fastsetter hvor store avgiftene skal være og hvorledes de skal betales og brukes.

Utgifter til kjennemerker utredes av motorvognens eier.

Blir noget tilovers av disse

¹⁾ Jfr. § 19, 3dje og 4de leden og § 21.

avgiftene når utlogone til kontrollen er greidde, gjeng det til eit fond til beste for vegstellet. Stortinget fastset korleis fondet skal nyttast.

§ 35. For motorvogn som er seld på leiekontrakt, reknar ein leigetakaren for eigar når det gjeld fyresegnene i denne lovi.

Kapitel IX.

Når lovi tek til å gjelda.

§ 36. Fyresegni i § 19, 2dre leden, i denne lovi um avgrensing av eller forbod mot køyring med motorvogn t. d. i teleløysingi og tilhøyrande straffefyresegn i § 29 tek til å gjelda straks. Lovi elles gjeld frå den tid Kongen fastset.

Samstundes held lov frå 21 juni 1912 um bruk av motorvogner med tilleggslov frå 6 juli 1923 upp å gjelda. Dei serfyresegnene som er gjevne med heimel i desse lovene — og som denne lovi gjev høve til å vedtaka — stend ved makt til dess eit rettgildt vedtak gjer deim um inkje.

Di hev me godkjent og stadfest, sameleis som me hermed godkjenner og stadfester dette vedtaket som lov under Vår hand og riksens innsigle.

Gjeve på Oslo slott
den 20 februar 1926.

HAAKON
(E. S.).

Joh. Ludw. Mowinckel.

N. F. Leganger.

avgifter, når utgiftene til kontroll er betalt, går det til et fond til beste for veivesenet. Stortinget fastsetter hvorledes fondet kan brukes.

§ 35. For motorvogn som er solgt på leiekontrakt, anses leietageren som eier med hensyn til bestemmelsene i denne lov.

Kapitel IX.

Lovens ikrafttreden.

§ 36. Bestemmelsene i denne lovs § 19, 2net ledd, om innskrenkning av eller forbud mot motorvognkjøring f. eks. i teleløsningen og tilhørende straffebestemmelser i § 29 trer i kraft straks. Loven for øvrig trer i kraft fra den tid Kongen fastsetter.

Fra samme tid opheves lov av 21 juni 1912 om bruk av motorvogner med tilleggslov av 6 juli 1923. De i henhold til ovennevnte lover utferdigede særlige bestemmelser blir — forsåvidt de kan lovlig vedtas i medhold av nærværende lov — gjeldende inntil de ved gyldig beslutning måtte bli satt ut av kraft.